Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVI. Ч. 247. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. ВІВТОРОК, 30-го ЖОВТНЯ 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. TUESDAY, OCTOBER 30, 1979 No. 247. VOL. LXXXVI.

ОСТАННІЙ ФЕСТИВАЛЬ 1979 РОКУ

Джерзі Сити (Д. Рак). — Серія цьогорічних етнічних фестивалів закінчилася загальним стейтовим міжетнічним фестивалем у днях 6-го і 7-го жовтня ц. р. в Парку Свободи в Джерзі Сиіті, спонзорованим Етнічною Радою губернатора при співпраці Відділу Туристики та ін.

„Цей стейтовий фестиваль є підтвердженням багатокультурности стейту та піддержки адміністрацією прав людини і свободи", сказав губернатор Брендан Бирн, відкриваючи програму в асисті посадника Томаса Смита, директора Відділу Туристики Стефана Ричер, координатора етнічних груп Барбари Тейлор, та деяких членів Етнічної Ради.

На обширній парковій площі, соняшного — хоча холодного — ранку розгосподарилися поодинокі групи, дарма, що сильний вітер зривав заслони на будках, а по кількаденнім дощі прикро було вистояти цілий день на мокрій траві. Барвні виставки і екзотичні запахи страв, та пописи співочих ансамблів на різних мовах і танцювальних груп у різнобарвних народних одягах вказували на зберігання і плекання рідних традицій і культур, привезених в шуканні за свободою із різних країн світу.

Синьо-жовті прапори і прапорці та написи Українського Народного Дому в Джерзі Сити відмічували українські станки. Українська громада сусідського міста використала нагоду, і не жалуючи труду влаштувала два кіоски. Виставку народної творчости і експонатів, які були на продаж, влаштував гурт жінок під проводом Евгенії Харченко з Нюарку. Активно співпрацювали пані з Джерзі Сити і околиці: Павліна Горішна, Емілія Дворська, Маруся Куца, Ольга Петринчик, Анастазія Сибій з маленькою Тетяною і мужем Василем, який допомагав жіноцтву, та Ольга Тизьо. Виставлені предмети були з приватних збірок. Особливу вартість мала збірка оригінальних мініятюрних вишивок, що їх скомпонували жінки в'язні, із колекції Надії Світличної.

У сусідньому кіоску родина Григоровичів з Випані батько Микола — голова Відділу УККА - та сини Ігор і Андрій продавали комерційні предмети, основані на українських мотивах.

Губернатор Бирн у товаристві двох синів і доньки та офіційних представників стейту відвідуючи всі станки довше затримався при українських, познайомившись із усіма. На пам'ятку губернатор одержав писанку від п-і Харченко, а український сувенір від панів Григоровичів. Посадник Т. Смит відвідав своїх місцевих українців. Знімка українського кіоску була поміщена в недільнім числі газети „Стар Леджер" з 7-го жовтня, з відповідним описом.

Харчову продажу приготовив Український Народний Дім під дирекцією Володимира Білика, при допомозі Павлини Болютянської, Степана Вовкуна, Павлини Ґоць та Стефанії і Володимира Семчишин. Знову ж кіоск з печивом влаштував 71-ий Відділ Союзу Українок з Джерзі Сити під проводом заступниці голови Катерини Коць (у той час голова Евгенія Рубчак мала іншу функцію у Філядельфії), та при допомозі пань: Галини Білик, Христини Кахнич, Ніни Ковбаснюк і Стефанії Мацяк.

У програмі обох днів виступи музикантів, танцюристів, і хорів — біля сорок точок — зарепрезентували справжню етнічну мозаїку стейту, Українська група виступила з пописом дитячого танцювального гуртка, що його веде при УН-Домі інструктор Володимир Юрченко; він відтанцював три танці: коло, козачка і гопака. Цей виступ українських дітей, як і інших дитячих груп (наприклад філліпінців), публіка прихильно вітала, оцінюючи плекання народної традиції від ранніх літ. У складі українського танцювального дитячого гуртка виступали: Віра і Юрчик Александрович, Гриць і Михайло Бокун, Григорій, Маруся і Андрій Кушнір, Петро Починок і Наталія Фурій.

Координатором української участи була Д. Рак, член дирекції Етнічного Центру. Всі улаштування приготовив Відділ Туристики, численна стейтова поліція мала нагляд над безпекою, а вступ був вільним для всіх.

Два соняшні, хоча вітряні осінні дні на побережжі заливу з видом на хмаросяги Мангетену, маєстатичну статую Свободи, незабутній острів Еллис та далеку сильветку мосту Верезано, згуртували понад 10,000 публіки різного походження в ім'я збереження і пошани до їхніх спадщин, завдяки прихильности губернатора стейту Ню Джерзі.

На 1980 рік уже є в підготові особлива етнічна виставка п.з. „Обряди і ритуали. Церемоніяльні предмети в Етнічних Громадах у Ню Джерзі", що відбудеться в Стейтовім Музеї в Трентоні.

Курінь „Ті, що греблі рвуть" відбув свою Раду

Пассейк, Ню Джерзі (росович). — Курінь старших пластунок „Ті, що греблі рвуть" відбув свою річну Раду тут у суботу, 20-го жовтня. У Раді взяли участь членки й кандидатки до куреня з Клівленду, Вашінгтону, Філядельфії, Ню Йорку, Нюарку, Пассейку і Йонкерсу.

До новообраного проводу куреня ввійшли: Доня Савчук — „Люта габа" (курінна), Ляриса Бих — заступниця „Лютої габи", Марічка Сохан — „Перелисник" — писар, Христя Винник — „Скальник" (скарбник), Рома Гадзевич — „Старий дуб" (парляментар), Марта Кушнір — референтка кандидаток, Таїса Шеремета — редактор „Пльоткаря" (курінної газетки), Людмила Яворська — помічниця редактора, Марійка Поритко — хронікар „Лісової Пісні", Марта Вірт — хорунжа, Ліда Кащак і Роксоляна Пенцак — підхорунжі.

Традиції „Тих, що греблі рвуть" є базовані на „Лісовій Пісні" Лесі Українки та на західньоукраїнському фолкльорі.

Курінь нараховує приблизно 45 членок і кандидаток в ЗСА. Найбільший осередок — це „Бистриця", який з'єднує членок і кандидаток в околиці Ню Йорку і Ню Джерзі.

Під час своєї Ради членки схвалили зміни статуту та заплянували курінну діяльність на 1979-80. Також підвищено ступені кандидаток до куреня.

У п'ятницю увечері, перед початком Ради, відбулися сходини „габ" (повноправних членок куреня) та іменовано наступних кандидаток на ступінь „габи": Марічку Сохан, Зоряну Ткач, Христю Винник, Ліду Кащак, Марту Кушнір і Таїсу Шеремету.

У 1980 році „Ті, що греблі рвуть" плянують відбути Раду на Союзівці під час довгого „вікенду" з нагоди дня Колюмба.

ПРЕЗИДЕНТ КАРТЕР ПІДВИЩИТЬ ОБОРОННИЙ БЮДЖЕТ НА 20 БІЛЬЙОНІВ ДОЛЯРІВ

Вашінгтон. — Уряд президента Джіммі Картера плянує піти на уступки Сенатові і підвищити оборонний бюджет на 20 більйонів долярів у фіскальному 1981 році.

Речники уряду подали до відома, що секретар оборони Гарольд Бровн та інші високі урядовці Пентагону обговорюють бюджет у висоті від 151 до 162-ох більйонів долярів, що становило б підвишку на біля 10 відсотків. Хоча рішення в цій справі буде проголошене щойно на початку наступного місяця, речники уряду уважають, що президент Картер погодиться на суму 155 більйонів долярів. Вони уважають, однак, що беручи до уваги зріст інфляції, підвишка фактично виноситиме тільки 5 відсотків. Минулого місяця Сенат прийняв резолюцію, яка вимагає підвишки у висоті 5 відсотків у фіскальних роках 1981 і 1982, не враховуючи інфляції.

За традицією Департамент оборони подає до відома проєкти нових оборонних бюджетів аж під кінець грудня. Цього року, однак, з уваги на натиск Сенату і пов'язання бюджету з ратифікацією договору САЛТ ІІ, президент Картер старається запевнити сенаторів, що ЗСА не послаблять своєї оборонної спроможности, тому й про проєкт нового бюджету говориться публічно раніше як у попередніх роках.

Із запропонованих 20 більйонів долярів 2 більйони мали б бути зужиті на створення і вивінування спеціяльного військового з'єднання, що його можна б з максимальною швидкістю перекидати у кризових ситуаціях, наприклад на Близький Схід. Ця сума включає також побудову фльотилі вантажних кораблів, які були б своєрідними „плаваючими арсеналами зброї" на Індійському океані біля портів західньої Австралії і острова Дієго Ґарсія. На вивінуванні такого з'єднання настоює Білий Дім, зокрема дорадник президента Картера в справах крайової безпеки, д-р Збігнєв Бжезінськi.

СЕНАТОР БИРД ПІДДЕРЖУЄ ДОГОВІР САЛТ ІІ

Вашінгтон. — Як цього можна було сподіватись, лідер Демократичної більшости в Сенаті ЗСА, сенатор Роберт Бирд зі Західньої Вірджінії, висловився за ратифікацією договору поміж ЗСА і СССР щодо обмеження стратегічної атомової зброї (САЛТ ІІ), заявляючи при тому, що він має писемне запевнення від президента Джіммі Картера, що ЗСА розбудують систему рухомих міжконтинентальних ракет типу „Ем-Екс".

У цей самий час Сенатська комісія закордонних зв'язків відкинула кілька додатків, які вимагали б деяких змін в тексті договору. Один із додатків дозволяв би обом сторонам збирати інформації для перевірки умов договору та зобов'язував би їх заздалегідь інформувати про заплановані експериментальні полети ракет. Також додаток демократичного сенатора Джона Ґленна з Огайо про заборону перешкоджування у передачі інформацій про експериментальні полети ракет при помочі радіових сигналів Комісія відкинула відношенням голосів 9 до 6.

Сенатор Бирд заявив, що доля САЛТ ІІ все ще непевна з уваги на сильну опозицію, однак, поголовне відкинення Комісією важливих додатків вказує на те, що Комісія рекомендуватиме його ратифікацію майже без змін. Республіканський сенатор Джейкоб Джевітс з Ню Йорку заявив, що відкинення Комісією додатків є „дуже побажане". Однак, деякі асистенти сенаторів твердять, що прихильники договору ще не мають потрібних для ратифікації двох третіх голосів цілого Сенату.

Цьогорічний державний дефіцит є найнижчий за останніх 5 років

Вашінгтон. — Уряд ЗСА закінчив цьогорічний фіскальний рік, кінець якого припадав на 30-го вересня, найнижчим державним дефіцитом за останніх п'ять років, бо дефіцит становив тільки 27.7 більйона долярів, замість 60.6 більйона, як це раніше передбачував президент Джіммі Картер.

Департамент скарбу і Бюро управління та бюджету повідомили в кінці минулого тйжня, що протягом минулого фіскального року до державного скарбу вплинуло 465.9 більйона долярів, а видатки становили 493.6 більйона долярів. Отже, державний дефіцит виносив 27.7 більйона долярів.

Хоча протягом минулого фіскального року дуже погіршилася інфляція, то видатки уряду були на 6.6 більйона менші, ніж раніше плянував Білий Дім.

Інфляційний стан теж спричинився до того, що прибутки уряду були на 25 більйонів більші, зокрема з податків індивідуальних платників.

Хоча президент Картер заявив, що його уряд продовжуватиме поборювати інфляцію зменшенням видатків, тобто нижчим державним бюджетом, то спеціялісти все одно передбачають, що в кінці фіскального 1980-го року дефіцит буде на 5 або і на 10 більйонів більший, ніж в 1979-му році.

Західня Німеччина і КНР підписали два договори

Бонн, Західня Німеччина. — Міністер закордонних справ Західньої Німеччини Ганс-Дітріх Ґеншер та міністер закордонних справ Китайської Народної Республіки Гуанг Гуа підписали тут в середу, 24-го жовтня, два договори в ділянках економічної співпраці і культурного обміну.

Підписання договорів відбулось в присутності лідера Комуністичної партії КНР Гуа Ґуофенга, який прибув до Бонну в рамках одноТижневих відвідин Західньої Німеччини, та канцлера Гельмута Шмідта. Під час пресконференції Гуа заявив, що зміцнення співпраці поміж Західньою Німеччиною і комуністичним Китаєм „є в інтересі не тільки наших країн, але й світового миру". Канцлер Шмідт висловив надію, що ці договори є тільки початком кращих відносин та що Західня Німеччина „є зацікавлена у сильному і незалежному Китаї".

ПОВІДОМЛЕННЯ МИТРОПОЛИЧОЇ КАНЦЕЛЯРІЇ

26-го жовтня 1979

Святіший Отець Іван Павло ІІ, Папа Римський, повідомив сьогодні Митрополичу канцелярію у Філядельфії, що він сам довершить чин єпископської хіротонії Архиєпископа-номіната Мирослава Івана Любачівського, в українському обряді, при співучасті Архиєпископа-Митрополита канадського Кир Максима Германюка, ЧНІ, Єпископа Кир Василя Лостена і Єпископа Кир Ярослава Ґабра, дня 12-го листопада ц. р., в празник св. мученика за єдність Йосафата Кунцевича, Архиєпископа Полоцького, у каплиці Сикстинській о год. 5:00 вечора.

ВБИВСТВО ПРЕЗИДЕНТА ПАРКА ПРИПИСУЮТЬ ПІВДЕННОКОРЕЙСЬКІЙ РОЗВІДЧІЙ АҐЕНЦІЇ

Сеуль, Південна Корея. — Військове командування Південної Кореї подало до відома у „тимчасовому звіті", що президент Парк Чунг Гі впав жертвою конспірації", що її очолював директор Корейської Центральної Розвідчої Агенції Кім Джай Кю. Президнт Парк помер після того, як Кім прострелив його та провідника його особистої служби безпеки Ча Чі Чоля під час спільної вечері у п'ятницю, 26-го жовтня.

Парк Чунг Гі

Повідомлення військового командування з неділі, 28-го жовтня, зовсім відмінне від перших повідомлень, у яких говорилось про „припадкову смерть" Парка у наслідок бурхливої сварки поміж Кімом і Ча, які від років ворогували поміж собою. Це і підтверджує нове повідомлення, вказуючи однак на існування конспірації у Корейській Центральній Розвідчій Агенції. Кім і п'ять його спільників перебувають під арештом, а слідство у справі змови продовжується. Крім Ча, під час перестрілки згинуло ще чотири члени служби безпеки, а один був поранений.

Негайно після смерти Парка владу перебрав діючий президент Чой Кю Га, який впродовж минулих чотирьох років займав становище прем'єр-міністра. Похорони Парка заплянoвані на суботу, 3-го листопада. Покищо невідомо хто остаточно стане наслідником Парка, який зайняв становище президента у наслідок перевороту в 1961 році. Вбивство Парка сталось саме в час, коли у Південній Кореї посилились демонстрації студентів у протесті проти порушень владою прав людини. Минулого тижня у місті Пусан військо було змушене перебрати владу з уваги на бур-

(Закінчення на стор. 3)

Заключенням пакту з Південним Єменом СССР поширив свій вплив на Близькому Сході

Москва. — У четвер, 25-го жовтня ц. р., Південний Ємен взяв на себе зобов'язання у відношенні до Совєтського Союзу — 20-річним *договором приязні*, цим самим скріплюючи економічні та мілітарні впливи Москви на Арабському півострові. Бож слова цього договору підписаного в Москві, звучать „будемо продовжувати розвивати співпрацю у мілітарній ділянці в інтересі зміцнення оборонних спроможностей". Однак, офіційно договір залишає за Південним Єменом невтральність.

Західні дипломати твердили, що не було ніякої познаки, щоб Південний Ємен погодився на розбудову мілітарної бази для совєтської фльоти в Адені, столиці цієї країни. Однак, західні спостерігачі вважають, що совєтський уряд намагається таку базу встановити, щоб домінувати над шляхами нафтоналивних суден.

Пакт приязні та інші документи про співпрацю поміж цими обома країнами підписали в Кремлі Леонід Брежнєв, генеральний секретар ЦК КПСС та голова президії Верховної Ради СССР, та Абдель Фаттаг Ісмаїл, президент Південного Ємену на другий день його перебування у Совєтському Союзі.

Опубліковані вийнятки із цього договору вказують, що він наслідує раніші договори з іншими економічно нерозвиненими країнами, як: Афганістан, Мозабік, Ірак, Індія, Етіопія, Анголя і В'єтнам. В'єтнам є членом Ради для Взаємної Економічної Допомоги комуністичного бльоку.

Совєтський Союз, — на думку західніх спостерігачів, — намагається підвєстися з удару, який він потерпів внаслідок підписання Єгиптом, його колишнім союзником, сепаратного миру з Ізраїлем.

З початком цього місяця Гафез аль-Ассад, президент Сирії, прибув до СССР із проханням, щоб одержати мілітарну підтримку і погодився на „потребу участи Совєтського Союзу в полагодженні справ Близького Сходу у всіх його аспектах". У середу, 24-го жовтня, Л. Брежнєв та президент Ісмаїл із Південного Ємену осудили договір поміж Єгиптом та Ізраїлем і закликали до встановлення Палестинської держави.

Новий договір миру поміж СССР і Південним Єменом зобов'язує, щоб ці дві держави якнайтісніше нараджувалися на „випадок ситуації, яка загрожує мирові в світі".

Південний Ємен від 1967 року, тобто коли здобув незалежність від Британії, одержує совєтську мілітарну допомогу. Совєтський Союз вишколює і вивіновує їхні війська в зброю. Східня Німеччина контролює внутрішню політичну поліцію тієї арабської держави, а Куба вишколює міліцію.

Останньої зими, коли Південний Ємен і північний Ємен проводили поміж собою прикордонну війну, ЗСА вислали військових техніків та дорадників до Ємену та зброю вартости 390 мільйонів долярів. Внаслідок цієї допомоги в березні наступило замирення.

СЕНАТОР ГАЙНЦ ЗАПОЧАТКУВАВ НОВУ АКЦІЮ В ОБОРОНІ ЛУК'ЯНЕНКА

Вашінгтон. — Республіканський сенатор з Пенсильванії Джон Гайнц започаткував нову акцію в обороні українського політв'язня Левка Лаук'яненка, приготовивши листа до Леоніда Брежнєва з вимогою його звільнення.

Співспонзорами листа сенатора Гайнца до Брежнєва є такі сенатори: Говард Меценбаум з Огайо, Даніель Мойніген з Ню Йорку, Стром Тирмонд з Південної Каролайни, Пол Сарбейнс з Меріленду, Чарлс Персі з Ілліной і Ллойд Бентсен з Тексасу.

У відповідь на прохання сенатора Гайнца листа вже підписали такі сенатори: С. І. Гаякава з Каліфорнії, Гаррісон Вілліямс з Ню Джерзі, Річард Люгар і Бирч Бай з Індіяни, Едвард Зорінский з Небраски, Річард Стовн з Фльориди і Джон Мельчер з Монтани.

У листі до Брежнєва сказано, що поновне засудження Лук'яненка, члена Української Гельсінкської групи, є наявним порушенням основних прав людини і тим самим ставить під серйозний сумнів зобов'язання Совєтського Союзу додержуватись умов Гельсінкських угод і Універсальної декларації прав людини. „Нехтування Совєтським Союзом Гельсінкських угод в цій справі значно сповільнює прогрес до кращої співпраці у питаннях спільного зацікавлення", — сказано в лсті.

Цю нову акцію в обороні Л. Лук'яненка започаткував сенатор Гайнц у наслідок заходів філядельфійського Комітету в Обороні Національних і Людських Прав в Україні, члени якого, під проводом голови Уляни Мазуркевич, звернулись до нього це минулого липня під час відзначення Тижня Поневолених Націй у Вашінгтоні. Комітет закликає українських громадян звертатись до своїх сенаторів, щоб вони приєднались до цієї акції сен. Гайнца та долучили свої підписи до листа. Сен. Гайнц плянує вислати листа 7-го листопада ц. р.

Урядовець ЗСА відмовився від відвідин Чехо-Словаччини

Вашінгтон. — У четвер, 25-го жовтня, з Державного департаменту повідомлено, що з огляду на засуд празьким судом шістьох активістів, оборонців прав людини за їхню, мовляв, „підривну" діяльність, запланована поїздка одного високого державного американського урядовця до Чехо-Словаччини — не відбудеться.

Годдінг Картер, речник Державного департаменту, сказав, що Роберт Л. Баррі, заступник-асистент секретаря для Европейських справ, одержав інструкцію, щоб він у своїх заплянованих відвідинах до Східньої Европи не включав Чехо-Словаччини.

Вирок, який видав празький суд, ув'язнюючи 6-ох дисидентів, ЗСА та інші країни проголосили неправосильним. Жан Франсуа Понсе, французький міністер закордонних справ, також відмовився від своєї заплянованої поїздки до Чехо-Словаччини.

Совєтська конституція „допомагає письменникам, і рости, і діяти"

Київ. — У зв'язку з Днем Конституції СССР, який припадав на 7-ме жовтня, Петро Осадчук у своїй статті п. з. „І рости, і діяти", поміщеній у київській газеті „Літературна Україна", спочатку вказує на велике „піднесення" поміж народом, з яким обговорювався проєкт конституції, вказує на всі користі і „блага", на підставі законів якої „радянський народ" під проводом „своєї партії" може користуватись, а потім звертає своє вістря проти цих, яким не до вподоби совєтська конституція, бож пише: „Ми добре розуміємо чому такою „увагою" з боку антикомуністів Заходу користується наша конституція. У їхньому 'вільному світі', який з піною на губах захищає свободу багатіїв і все більше закабалює людину праці, нині дуже гостро стоїть питання про демократичні свободи. Кинувши свободу в обійми 'жовтому дияволу', буржуазні ідеологи затято атакують соціялістичну демократію, щоб під димовою завісою антирадянщини, лицемірної кампанії за 'права людини', сховати від світової громадськости чорні змови капіталістів з сомосами, піночетами та іншими людоненависниками. Ще раз кажемо: „„Хто права мої в чужім краю береться „захищати" громогласно, хай вивчить Конституцію мою!"

„Одним з поважних показників здоров'я суспільности є духовна культура народу". Зокрема „наша радянська література, — стверджує автор цієї статті, — є колективним вихователем наших сучасників, підростаючого покоління".

Тим більше, — просовує свою думку далі П. Осадчук, мовляв, якщо йдеться про літературну ділянку життя, то зміст та „ідеали" совєтської конституції „допомагають, кажучи словами поета, і рости, і діяти".

Наприкінці приходить ще одне „суттєве" ствердження П. Осадчука, який підкресливши, що закони совєтської конституції дають „право на користування досягненнями культури, на свободу художньої творчости", вкінці свого „елябората" пише, що тим самим „наша Коституція допомагає письменникам".

І музика в Україні служить політичним цілям виховання молоді

Суми. — Київська газета „Радянська Україна" інформує, що тут в Палаці Культури Сумського машинобудівельного об'єднання ім. Фрунзе відбулася нарада-семінар, щоб випрацювати питання впровадження нової програми музичної освіти, розробленої „під керівництвом Героя Соціялістичної Праці, лавреата Ленінської і державних премій академіка Академії педагогічних наук СРСР Д. Б. Кабалевського"

У праці семінара взяли участь науковці, та ряд працівників міністерства освіти союзних республік. Совєтський композитор та педагог Д. Кабалевський доповідав на тему „Музична культура різних республік і нова програма з музики для загальноосвітніх шкіл". У своїй доповіді мало „значиме" місце його „розкриття" ролі музики в „ідейно-політичному вихованні школярів".

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily exept Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Страх Москви

Останнім часом совєтські верховоди знову посилили свої напади на „Голос Америки", „Радіо Свобода" і „Радіо Вільна Европа", які передають програми до Совєтського Союзу та його сателітів мовами народів СССР і комуністичних країн-сателітів, закидаючи тим радіовисильним, що вони „втручаються у внутрішні справи" держав комуністичного бльоку і таким чином, мовляв, порушують постанови Гельсінкської угоди.

Ці совєтські закиди — це явний абсурд і тотальне перекручення фактів, бо не згадані американські радіостанції, а Москва порушує Гельсінкську угоду своїм заглушуванням передач „Радіо Свобода" і „Радіо Вільна Европа", як теж своїми безпідставними наклепами на ті станції і на „Голос Америки".

Гельсінкська угода, яку підписав сам совєтський ватажок Леонід Брежнєв адже містить наступну постанову: „Держави-учасники відмічують зріст у поширенні інформацій шляхом радіо і висловлюють надію, що цей процес продовжуватиметься".

Цікаво було б послухати вияснення Кремлю, як заглушування совєтськими властями передач американських та інших західніх радіостанцій сприяє цьому „поширенню інформацій шляхом радіо". Таж це заглушення рівнож противиться постанові Гельсінкських угод, яка стосується „вільнішого обміну думками, інформаціями та ідеями", на яку Брежнєв теж погодився. Але совєтські верховоди, починаючи від Леніна, відомі з постійного ламання всіх міжнародних угод. Адже Москва теж не додержується Універсальної Декляраціі Прав Людини, що її схвалила Генеральна Асамблея Об'єднаних Націй в 1948-му році, яка містить постанову: „Кожному запевнюється право свободи опінії і вислову. Це право включає свободу поширювати інформації та ідеї будь-якими засобами та не зважаючи на кордони".

Диктаторська і віроломна Москва порушує постанови Гельсінкської угоди та Універсальної Декляраціі Прав Людини, бо боїться правди. „Радіо Свобода", „Радіо Вільна Европа" і „Голос Америки" передають тільки правдиві вістки та інформації, як теж базовані на незаперечних фактах коментарі, а не займаються „пропаґандою, видумками і наклепами", як це твердить Кремль. Для диктаторських режимів правдиві інформації дуже небезпечні і тому в Совєтському Союзі є понад 3,000 інсталяцій для заглушування передач із Заходу і Москва видає астрономічні суми на це заглушування, значно більші, ніж на власні пропаґандивні передачі за кордон.

Цілком відмінно виглядає ситуація у вільному світі. В Америці, наприклад, де уряд і нарід не бояться правди, ані навіть совєтської пропаґанди, ніхто і не думає заглушувати передач совєтських радіостанцій, чи передач з інших комуністичних держав. Американський уряд також не цензурує вісток чи репортажів закордонних кореспондентів, включно із совєтськими. Кожний американець,якщо тільки хоче,може день і ніч слухати радіопередачі з комуністичних країн та читати комуністичну пресу, закордонну чи місцеву, без жадної перешкоди з боку уряду ЗСА.

У Совєтському Союзі власті посилюють напади на радіопередачі із Заходу і на закордонних журналістів, як теж скріплюють свої інсталяції для заглушування заграничних передач саме тепер, коли в тій комуно-московській тюрмі народів та в її сателітах пожвавіщала діяльність борців за політичні, національні та загальнолюдські права.

Передачі „Радіо Свобода", „Радіо Вільна Европа" та „Голосу Америки" відіграють преважливу ролю, подаючи населенню Совєтського Союзу та його сателітів правдиві інформації, яких вони не можуть одержати з інших джерел, зокрема не можуть одержати їх з контрольованої компартіями преси та з інших засобів масової інформації, чи радше „дезінформації". Мавши правдиві інформації та знаючи правду, народи Совєтського Союзу і сателітів будуть ще з більшим успіхом вести свої змагання за національні, політичні та всі інші права. Тому Москва як вогню боїться цієї правди і проти неї воює.

Демірель старатиметься зформувати новий турецький уряд

Анкара, Туреччина. — Криза уряду у цій країні почалась 14-го жовтня, коли Партія Справедливости, що її очолював Сулейман Демірель здобула перемогу над партією прем'єр-міністра Булента Ечевіта, тобто Республіканською Народною партією, примушуючи цей уряд до резиґнації.

У зв'язку з цією кризою внутрі Туреччини, С. Демірель, лідер консервативної опозиції, погодився у вівторок, 2-го жовтня ц. р. постаратися зформувати уряд спроможний розв'язати політичні та економічні проблеми цієї країни, зокрема питання правопорядку.

„Ми постараємося зформувати уряд, але не будь-який уряд, але гармонійний уряд, який зміг би впоратися з біжучими серйозними крайовими проблемами", — заявив Сулейман Демірель після зустрічі із президентом Фарі Корутуком.

Передрук офіційного часопису Української Центральної Ради з 1917 року

Кент, Огайо (ПС УІТ). — У журналі „Український Історик" — офіційному виданні Українського Історичного Товариства, започатковано передрук „Вістей Української Центральної Ради" з 1917 року. Це видання надзвичайно важливе для вивчення діяльности Центральної Ради і містить цінні матеріяли про українське національне відродження у 1917-му році. На сторінках „Вістей" докладно обговорюється діяльність Центральної Ради, розвиток українського культурно-освітнього, економічного, військового і релігійного життя.

Немає сумніву, що преса Центральної Ради являється одним із основних першоджерельних матеріялів для вивчення Української Національної Революції в 1917-1920-их роках. Передрук „Вістей" започатковано на сторінках „Українського Історика" у 1978-му році. Передплата журналу виносить 17 долярів, а також любителі української історії можуть стати членами-прихильниками УІТ. Членська вкладка до УІТ виносить 19 долярів і включає передплату „Українського Історика".

І. Самійленко

ГАРЯЧА ПОРА У ВАШІНҐТОНІ І МОСКВІ

[1]

Напружене було літо цього року у Вашінґтоні і Москві. Не менш напружена наступила й осінь. Причиною такої напруги, як відомо, є гарячі дебати в Сенаті навколо ратифікації договору САЛТ II, підписаного президентом Картером і Брежнєвим 18-го червня 1979 року у Відні.

Найбільш пекучим питанням цих дебат було, і є, це питання довір'я большевицькій Москві. Які є гарантії, що підписаний договір, після постійного ошуканства в минулому, буде чесно дотриманий саме тепер Москвою? Наскільки ефективною таємною розвідкою диспонує Америка для своєчасного виявлення можливих порушень умов САЛТ II таким „партнером", як Москва в майбутньому? Ось ті головні проблеми, що турбують критиків договору у Вашінґтоні. В ході цих дебат викристалізувались дві протилежні опінії: урядова — за ратифікацію договору, а опозиційна — проти такого, як він був підписаний у Відні.

Недовго довелось дебатувати про щирість кремлівського „партнера". Несподіване виявлення совєтської бойової бригади на Кубі дало ще й ще раз ясну і недвозначну відповідь: Москві вірить не можна! Одночасно, ця кричуща авантура Москви виразно доказала, що американська таємна розвідка не є на потрібній висоті, щоб діяти своєчасно та ефективно, навіть тут, можна сказати, по сусідськи.

Загальне обурення й протести змусили провід Сенату заявити, що САЛТ II „is dead", аж до часу позитивної розв'язки кубинської проблеми. Президент Картер закликав американський народ до розважливости і спокою, виразно заявивши, що сучасний стан на Кубі, цебто „status quo is not acceptable". Пущена в хід „тиха дипломатія".

Довга і терпелива „тиха дипломатія", як це стало відомо з телевізійної промови президента Картера, проголошеної 1-го жовтня ц. р., кінчилась повним провалом. Москва не уступила ні на йоту. Status quo — сучасний стан совєтських військ на Кубі лишився незмінним. Вашінґтон дав відбій — відступивши від своїх попередніх голосних заяв, що „сучасний стан на Кубі є не прийнятий", обмежившись рядом проголошених військових демонстрацій на карібському обширі, які по словам „Ню Йорк Таймсу" (з 5-го жовтня 79 р.) не мають жодного значіння та скорше носять запобіжний чи вірніше оборонний характер.

Не легко було Вашінґтону відступати, знаючи, що всякий компроміс чи поступки в угоду Москві нанесуть удар по престижу Америки у світі, а зокрема в країнах Західньої Півкулі та її союзників. Більше того, вони прискорять дальші заохочення Москви до ще більш небезпечних та загрозливих авантур для Америки в майбутньому. Компроміси служитимуть також і мірилом рішучости провідництва американського уряду, а зокрема президента Картера, його політичного престижу так потрібного для нього на порозі президентських виборів.

Не легко й Москві — порушнику умов 1962 року також було капітулювати. Поперше, відтягнення військ з Куби означав би упадок престижу авантурників Кремля в очах країн Третього Світу, престижу, який і так надщерблений у зв'язку з недавньою т. зв. „карною військовою експедицією" Червоного Китаю у В'єтнамі, в якому Москва не прийшла з відповідною допомогою своєму вірному сателіту в Азії.

Подруге, Москві потрібний Кастро і Куба, як нігде і ніхто сьогодні. Москва там має спеціяльний інтерес і далекойдучі пляни, конечна ціль яких — поразка одинокої опори вільного світу Америки.

Як відомо, від часу приходу до влади Кастра, а зокрема від початку 1976-го року, Москва переводить на Кубі інтенсивну військову розбудову. Будуються ракетні оборонні бази, засоби й устаткування для першої атаки підводних човнів; на острів доставлена для Кастра ескадра бомбовиків та фльотилія військових транспортних літаків. По плянам кремлівських стратегів, Куба визначена центром совєтської розвідки і диверсій на карібському просторі. Цей острів, з його восьмимільйоновим населенням, представляє собою сьогодні військовий полігон для вишколу кадрів цієї розвідки й диверсій; вишколу ударних військових бригад та різного роду цивільних кадрів, призначених для прискореної совєтизації Африки, як рівнож і для вишколу кадрів т. зв. „патріотичних фронтів" цього континенту.

Як відомо, руками Куби, Москва вже створила два фронти в Африці: Анґольський і Ефіопський (Абісинський). Формується третій фронт — Родезія-Намбія. Приготовляється і остаточна фаза совєтсько-кубинської авантури в Африці — т. зв. генеральна офензива — похід проти Південної Африки.

(Продовження буде)

Ф. Любинецька

УКРАЇНСЬКА МОВА Й УКРАЇНСЬКА ЛІТЕРАТУРА

Сьогоднішній технічно-науковий стиль життя не сприяє розвиткові духової культури взагалі, а української зокрема, та ще й в умовах поселення. Проблему справляє і рідше вживання української мови в приватному і публічному житті, особливо молодшими ґенераціями, а мова є одним із дуже важливих засобів передавання культури взагалі.

У статті Ігоря Зєлика, проф. соціології в Сетон Гол університеті п. з. „Два роди етнічних груп", поміщеній у збірнику „Українці в американському і канадському суспільствах" (ст. 228-237) читаємо, що опитування української молоді в справі тривалости етнічних громад виказало ось що: наша молодь передбачає в нашій громаді в майбутньому зріст „культурного націоналізму" коштом політичного, певне обмеження вжитку української мови, але одночасно вона припускає тривалість такого типу етнічних громад, якою є наша громада, — на одне або два покоління, не враховуючи покоління опитуваного.

Як показує дійсність, українська молодь таки виявляє зацікавлення українською культурою, зокрема укр. піснею, танком, укр. інструментом. Ці бо ділянки нашої культури впадають в ритм і стиль життя американського довкілля.

Та хоч якими гарними ці галузі нашої культури не були б, вони не вичерпують української культури повністю, бо наголошується тільки один її відтинок — фольклор, залишаючи на боці такі наші культурні надбання, як наука, література тощо. Річ у тому, що так популярні серед молоді танок і камерний спів або зовсім не вимагають знання української мови, або можуть обходитись тільки з обмеженим мовним знанням, — тоді, коли література чи наука таки вимагають знання української літературної мови. А це вже довше і кропітке зусилля, якого зовнішній ефект не зараз видний, або видний тільки для обмеженої групи людей.

Та хто каже, що немає жадної можливости зацікавити нашу молодь українською духовою культурою, напр., літературою найновіших часів, до пізнання якої дорога таки веде через знання української мови.

Хто міг, напр., передбачити, що така малочисельна українська етнічна громада, розпорошена невеликими групами по просторах північноамериканського континенту, до того громада й небагата, зможе з відносно дрібних датків, але з великим зусиллям багатьох жертвенних одиниць, серед яких були й молоді, збудувати український Гарвард, який продовжує нашу науку в час, коли в Україні її винищується. Проф. Майкел Новак у промові, виголошеній в Гарварді з нагоди 200-ліття Америки, висловився про нас так: „...За ваші осяги в Гарварді ви стали неначе моделем для інших етнічних груп, і я думаю, що в майбутньому вас будуть наслідувати...".

Не раз в польських радіогодинах нас ставили як приклад за уфундовання в Гарварді Українського Наукового Інституту.

А Енциклопедія Українознавства? А Український Католицький Університет, а Український Вільний Університет?..

Хто міг передбачити, що під оглядом українознавчого шкільництва ми стоїмо в Америці на першому місці в порівнянні з іншими багаточисленнішими етнічними громадами. Проф. Ляриса Онишкевич пише: ...„Ніхто, крім українців, не має суботніх шкіл з 12 кл. Ніхто з них навіть не мріє про кінцеві іспити, подібні до матуральних іспитів, які здають по українознавчих школах. Ніхто, крім українців, не має центральних установ на цілу країну для керування педагогічними плянами, програмами, підручниками і т. п. Поляки щойно тепер організують таку централю. Справді, українська система з власною Шкільною Радою (а ми додамо й Централею Опікунів) є унікальна..." (Пластовий Шлях, ч. 3, 1979, ст. 37).

А ось найновіші приклади: гурт молодих поклонників українського мистецького слова в Детройті влаштовує дуже успішний вечір, присвячений поезії нескорених поетів в Україні („Свобода", ч. 177). Зачуваємо, що вже готується другий подібний вечір.

У Гарварді постає гурток студентів для плекання української мови. Вони говорять між собою по-українському, а до свого відокремленого стола в їдальні запрошують старших, які добре володіють українською мовою, щоб з ними дискутувати на любу тему та таким чином вправлятись в розговірній українській мові і збагачувати свій запас українських слів.

Відомий артист Нюйоркської опери Павло Плішка на своєму концерті, організованім Інститутом Мистецтва в Детройті, в програму включив і українські пісні. Перед українською частиною програми він сказав так:... „Я, хоч українського роду, дуже недавно запізнався з українською культурою і великими її досягненнями в Канаді і Америці. Моє знання української мови ще невелике, я не мо-

(Закінчення на стор. 3)

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редагує інж. Лев Яцкевич

ЛЕТУНСЬКА КОМУНІКАЦІЯ МАЙБУТНЬОГО

Читаючи звідомлення в пресі про експерименти з „космічною таксівкою", чи оглядаючи такі фільми, як „Війна зір", наша уява, мимоволі, зривається з припон та линє у фантастичний світ XXI сторіччя, повний технологічних див та революційного розвитку комунікації.

Уявім собі, швидкобіжні, трансонічні літаки, що осягнувши в просторі швидкість 500 миль на годину, розхиляють свої довгі, тонкі крила, немов леза ножиць і пливуть м'яко поза барієрою швидкости звуку, про яку сьогодні не можемо навіть мріяти. Уявім собі, літаючі танкири, з великанськими крилами, наповнені мільйонами ґаллонів нафтової сировини, яку вони перевозять з Близького Сходу, чи Аляски.

Поміж крилами мініятюрний корпус літака, в якому приміщена його залога. Літак спускається вниз та причалює на повітряній посушці, яку вирощують його рушії в часі призему.

В 21-му сторіччі подорож з Ню Йорку до Лондону триватиме неповних 2 години.

Літак по вичалі з летунського майдану буде зчеплений в просторі з орбітним судном, яке постійно кружлятиме між Европою та Америкою. Це орбітне судно матиме не тільки велику швидкість лету, але буде дуже економне з уваги на свій атомний погін.

Літаки майбутнього матимуть не тільки більшу скорість, але й більший комфорт, в порівнянні з сьогоднішним, де люди в туристичній клясі сидять часто-ґусто стиснуті немов оселедці. Отже, в першій мірі, в майбутнім літаку кожний пасажир матиме для себе у два або три рази більше місця, чим сьогодні, матиме можливість індивідуально розважатися з виміреного телебачення, екран та контрольний пристрій якого буде вбудований перед кожним пасажиром. Якщо когось знудить телевізійна програма, він матиме змогу переключити до неї живий фільм краєвиду лету, який буде фільмований камерою вмонтованою в носі літака.

Але на ті чудеса мусимо почекати щонайменше 50 років. Тому, що перед летунською індустрією стоять великі перешкоди не тільки з технічного боку, але також з політично-соціологічного та економічного. Маємо тут на думці існуючі закони про чистоту довкілля, девальвацію американського доляра, а врешті енерґетичну кризу пального у зв'язку з подіями на Близькому Сході.

Обчисляють, що для побудови модерного суперсонічного літака, що був би економний та не йшов у розріз з існуючими законами про занечищення довкілля, треба буде витратити від 5 до 7 більйонів долярів, на такі витрати жодна летунська кампанія, під теперішню пору, не може собі дозволити.

Крім цього, подорожування літаком є для пересічної людини доволі коштовне. При існуючій кризі пального та при постійному підвищенні цін, одною з можливостей пониження коштів перелету літаком, це зміна його погону спаленного на атомний.

Але дуже мало людей погодиться на те, щоб понад їх головами головами, чи їх містом перелітали суперсонічні, атомні літаки, навіть якщо б їх атомні ґенератори були захищені стальним покровом, товщиною 4-ох інчів.

Тому виглядає, що розвиток нових літаків в 1980-их роках буде проходити по лінії конвенційного пального, але при кращій його економії. Виглядає також, що нове покоління літаків, перший раз в історії летунства, не буде ані більше, ані скоріше за своїх батьків. За те нові літаки, нашої доби, будуть тихіші та економніші.

В 1973 р. кошти пального для погону струміневих літаків дорівнювався 12 центів за ґальон, в 1977 р. — 32 центи, а в 1980 році ціна за те саме пальне щонайменше подвоїться, а може бути в три рази дорожче.

Одначе найбільш консервативні економісти світу передбачають, що скількість пасажирських літаків у найближчих роках збільшиться, щонайменше на 100 відсотків. Вони всі будуть уліпшені варіянтом існуючих струміневих літаків.

Для осягнення більшої скорости та економії пального, вони будуть устатковані цілою низкою інновацій та уліпшень, як напр.:

„Суперпритичні крила", збудовані з нового типу легкого металу, що своєю формою будуть довші та грубші за сучасні крила літаків та нова форма крил зумовить скоріший перепплив повітря довкруги крил, що у висліді виростить більшу силу підносу (підйому) та дозволить літакам пролітати більші відстані на тому самому пальному.

„Високо-обвідні" рушії, що матимуть вбудовані на переді потужні вентелятори-продувниці для збільшення перепливу повітря довкруги дишиць, що знову збільшить економію пального та притишить їх шум.

Іван Поритко

БРАТСТВО УКРАЇНСЬКИХ СІЧОВИХ СТРІЛЬЦІВ

[3]

З'їзд УСС зайняв позитивне становище до питання нашої 1 Української Дивізії УНА. Ця справа виринула з уваги на неґативне становище до цієї нашої військової організації з боку деяких громадських кіл. УСС-ці від самого початку формування цієї військової формації дивилися на неї так, як на леґіон із 1914 року, а кров вояків, пролиту під Бродами й на інших полях боїв, вважали так само дорогою для України, як жертву крови УСС-ів в 1914-1920 рр. У 1 Дивізії УНА були теж УСС і їхні сини. Для УСС-ів не мало ніякого значення те, як ставляться чужі нам чинники до наших вояків-дивізійників. З'їзд вирішив щиро привітати кол. вояків 1 Дивізії УНА, як своїх молодших товаришів по зброї.

Зустріч УСС-ів із нашою зорганізованою молоддю, на жаль, не могла відбутися згідно з наміченим пляном, бо негода не дозволила влаштувати це свято на спортовім майдані. Програма зустрічі відбулася в залі, на якій передано заповіти УСС-ів нашій молоді.

У другій половині 1948 року почався масовий виїзд нашої еміґрації за океан. За старанням еміґраційного референта Братства, який проводив заст. голови ГРади Ів. Поритко, виїжджали також УСС, як і члени керівних органів, тому З'їзд уповноважив Головну Раду — у випадку здекомплетовання — доповнювати Раду шляхом кооптації. До часу переїзду УСС-ів до ЗСА і Канади, створено в ЗСА представництво Братства УСС під проводом Ів. Поритка.

У ЗСА нашому представництву у великій мірі вдалося довести до злиття комбатанських організацій в Об'єднанні б. Вояків Українців в Америці(ОбВУА), до якого увійшли: Українська Стрілецька Громада, Братство УСС та кол. члени европейських СВВ і ОУК, при чому Братство УСС-ів затримало характер автономної частини в ОбВУА.

Різні правні умовини діяльности Станиць Братства УСС змусили Головну Раду опрацювати новий статут організації, пристосований до нових умов діяльности, який схвалили всі Станиці Братства в грудні 1956 року.

Тодішній стан Братства був такий: в Ню Йорку, 48 членів. Управа: Осип Стеткевич — голова, Михайло Островерха — секретар і член Роман Онишкевич. Станиця в Філядельфії, 28 членів. Михайло Савчин — голова, Михайло Хомяк — заст. голови, Антін Малиняк — секретар, Іван Данківський — скарбник. Станиця в Чікаґо, 26 членів. Антін Артимович — голова, Михайло Петруняк — заст. голови і секретар Роберт Рибак. Станиця в Клівленді, 13 членів, Жиґмонд Олексин — голова, Роман Лесик — заст. голови, Стефан Небеш — секретар-скарбник. У Канаді для репрезентації Братства діє Крайова Управа в складі: Михайло Девосир — голова, Юліян Буцманюк, Іван Тиктор і о. Микола Марків — заступники голови, Микола Білас — секретар, Петро Лозовський — скарбник і Микола Хархаліч — член Управи. Станиця в Торонті, 36 членів. Управа: Михайло Девосир — голова, Стефан Бріль — заст. голови, Микола Білас — секретар і Андрій Соробей, скарбник. Станиця у Вінніпеґу, 9 членів. Іван Тиктор — голова, Стефан Волинець — секретар. Станиця в Монтреалі, 7 членів. Отець Микола Марків — голова, Франц Штик — секретар. Арґентина: Станиця в Буенос-Айрес, 8 членів. Євген Пєсьцьоровський — голова, о. Микола Куницький — заст. голови, о. Борис Арійчук — секретар. Станиця в Німеччині, 8 членів, зв'язковий — Дамян Пеленський.

Братство УСС окремої політичної діяльности не розгортало, воно тісно співпрацювало в ОбВУА, тільки в 1948 році УСС-ці у своїй першій постанові на першому З'їзді звернулися з гарячим закликом до політичної еміґрації спрямувати всі сили і засоби — як це було під час нашого першого зриву до волі — на об'єднання нашої спільноти в діяспорі й твердо обстоювати внутрішнє замирання і правопорядок у нашому суспільно-громадському житті. В об'єднанні вбачали найпевніший шлях до здійснення найвищої нашої національної мети, тому з радістю УСС-и вітали тоді дозріваючу консолідацію всіх наших політичних середовищ довкола екзильного Державного Центру УНР.

Братство УСС тісно співпрацюючи в ОбВУА та з іншими українськими вояцькими організаціями — Братство кол. вояків 1 УД УНА і Об'єднання кол. вояків УПА — успішно причинилося до розбудови Суспільної Служби Комбатантів, де на 6-ох членів Управи працюють три кол. УСС, а саме: Стефан Конрад, Іван Данківський та Іван Поритко.

По лінії загально-комбатанських інтересів Братство УСС-ів також причиняється активно до розбудови й поширення одинокого вояцького журналу „Вісті Комбатанта", де пропаґується ідеали української збройної боротьби для защеплення їх українській молоді.

Одначе видавнича діяльність Братства УСС невелика, вона зумовлена важкими еміґрантськими обставинами. В 1948 році накладом відновленої „Червоної Калини" видано ювілейні марки Маківських боїв, одноднівку „Зустріч" з приводу 2-го З'їзду УСС, зі статтями отамана Н. Гірняка, Ів. Поритка, Михайла Островерхи, Романа Купчинського (вірш), Миколи Угрина-Безгрішного і Ярослава Гриневича, а з нагоди 30-ліття Листопадового Чину книжку „Листопадові Дні" та різні жетони та наліпки на вікна.

У ЗСА відновлене видавництво „Червона Калина" при значній співпраці членів Братства УСС видало з нагоди 700-річчя Львова, за редакцією Лева Лепкого, збірник „Наш Львів". З приводу 40-річчя УСС видано книжку д-ра Стефана Ріпецького „Українське Січове Стрілецтво", якою частинно заповнено проґалину, яка постала під час Другої світової війни, коли було знищено всі преціинні видання „Червоної Калини" на рідних землях. Відзначуючи 50-річчя УСС Головна Рада підготовила низку видань, в тому більший ювілейний збірник, щоб цим закріпити визвольну ідею Українського Січового Стрілецтва.

(Закінчення на стор. 3)

БРАТСТВО УКРАЇНСЬКИХ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

Український нарід прийняв визвольну традицію УСС, як невід'ємну частину своєї історичної традиції. Одначе цю традицію треба скріплювати в пам'яті народу матеріяльними пам'ятками, документами, літературою. Братствові УСС вдалося зібрати такі пам'ятки, між ними — прецінні матеріяли „Боєвої Управи".

Українські Січові Стрільці взяли обов'язок боротьби й праці за визволення України добровільно і цей обов'язок із честю виконували чи то на полі бою, чи пізніше на громадському полі з почуттям відповідальности, будучи свідомими зі своїх обов'язків, бо вірили, а живучі вірять в ідею визволення України та в її перемогу.

(Кінець)

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

Візії без тіней

Олія мистця Ярослава Стадника „Жнива"

Ярослав Стадник, картини якого ми мали нагоду бачити минулого року, цієї осені, в жовтні, в галерії ОМУА в Ню Йорку, знову влаштував виставку своїх праць. Показав велике число образів, з яких одна третина вже була виставлена минулого року.

Порівнюючи з попередньою виставкою, не спостерігаємо зміни стилю ані тематики. Мистець продовжує малювати свої імпресіоністично-експресіоністичні композиції, кладучи головну увагу на колір. Він любить додавати людську постать до краєвиду — для поглиблення настрою або вираження якоїсь ідеї. Часом ця постать має українські етнографічні атрибути. Кольори всюди інтенсивні, дуже чисті, „веселкові"; відтинення білих, сірих і чорних віддалює кольорит від реальности, зближує до світу візій. Хоча на картинах світить сонце, ніде не видно тіней. Але у цьому стилістичному самообмеженні мистець остається в рамках естетичного смаку і глибшого відчування мистецьких проблем.

Картини, виконані олійними пастелями, вирізнялися свіжістю кольориту і легкістю виконання. Стадник успішно опанував цю техніку. Деякі з цих пастель („Судно в пристані") належали до кращих образів на виставці.

Я хотів би побажати йому більше самокритицизму у виборі і виконанні малярських мотивів. Ціниться оригінальність мистецьких ідей. Його „Парасолі", виставлені вже вдруге є очевидним запозиченням від знаної картини Ренуара, а деякі його „Розп'яття" надто нагадують примітивістичний підхід Ґоґена. Але ці невеликі промахи не поменшують загальної заслуги виставки у такого відносно молодого мистця.

Любомир Кузьма

УКРАЇНСЬКА МОВА...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

жу нею ще вільно говорити, але співати буду по-українськи..." (До речі його українська вимова була зовсім добра).

Як бачимо, українська культура є стимулом вивчання української мови, хоч і не єдиним. Як досі, ми ще маємо на мовному полі успіхи. На те навіть звернули увагу наші найновіші виходці з України, які зі здивуванням ствердили, що велике число нашої молоді говорить по-українському. Із немалим подивом вони приймали відомості про наші наукові іституції.

Такий стан наших культурних і мовних осягів на сьогодні.

А що дальше?

Згідно з законами життя наша найбільш активна частина спільноти — це молодша середня і молода ґенерації, ця остання народжена вже в Америці. Їхній підхід до мовних проблем зовсім відмінний від підходу їхніх батьків. Свою мову вони базують переважно на українській культурі, хоч і не цілком, а про нашу культуру дізнаються або з оповідань своїх батьків, або із писаних джерел, вивчених у школі. У розговірній мові не завжди користуються українською мовою, тому власне на зразках української культури — пісні, поезії багато з них шукає підсилення для своєї української мови.

А що вже говорити про їхніх дітей? У них знання української мови ще менше. Тому в сьогоднішніх українознавчих і взагалі в українських школах на перший плян треба винести саме мовлення, ввести як предмет навчання мистецтва живого слова, стимулювати виступи прозою і віршем в українських радіогодинах, проводити міжшкільні контести в галузі укр. мови, організувати драматичні гуртки і.т.д.

За соціологічними законами (як згадано вище) накреслено тривалість нашій етнічній громаді приблизно на три покоління, вже народжених в Америці, тобто приблизно до половини XXI ст.

Українським Гарвардом, нашими українськими університетами на поселеннях, катедрами української мови при американських університетах ми перескочили пересічні норми, встановлені для еміґрацій взагалі.

Думаємо, що й під оглядом знання української мови нашою молоддю сьогодні стоїмо поза соціологічними законами. Сталось це завдяки наполегливій праці нашої громади саме в ділянці українського шкільництва і наших культурних установ.

Дальші роки покажуть, чи нащадки своїх наполегливих батьків встановлять нові вищі норми для тривалости життя етнічних громад взагалі, а для української національної громади зокрема, беручи як основу українську культуру в усіх її виявах, включно з українською мовою.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Пам'яті Петра Королевича

Дня 12-го вересня ц. р. помер на 68 році життя у Міннеаполісі, Мінн., наш колишній добрий співгромадянин і людина чесного і доброго характеру бл. п. Петро Королевич. Помер він в далекому заморському місті, а не на своїй рідній землі.

Бл. п. Петро Королевич

Родом він був із села Маркови колишнього Підгаєцького повіту, а нині Монастирського району Тернопільської области в Україні. Від молодих років і до передчасної смерти бл. п. Петро Королевич був на патріотичній народній службі для свого народу. Він був людиною скромної вдачі і не терпів галасливого розголосу.

По повороті із німецького полону в 1942 році він працював як заступник голови сільради аж до літа 1944, до часу, коли разом із тисячами українців, покинувши своє село вийшов на еміграцію до Німеччини, а згодом переїхав до ЗСА.

І всюди, де б він не був бачимо його, як виховника, інструктора, і керівника в молодечих товариствах, зокрема в балетно-танцювальних гуртках чи в Німеччині, чи в ЗСА.

Ми упевнені в тому, що наші односельчани, які проживають у рідному селі Миркови на сумну звістку, що усіми любимого і усіми шановного дорогого Петра немає уже посеред живих змахнуть із очей сльозу від болючої новини.

Не один і не одна члени колишнього славного і заслуженого товариства „Сокіл", у якому він працював склонять голови, почувши болючу вістку, що їхнього керівника Петра немає уже серед живих.

І не один і не одна колишні члени найкращого гуртка народного танцю, у якому бл. п. П. Королевич працював, як мистецький керівник, склонять свої голови перед маєстатом смерти свого колишнього вчителя.

Великий жаль залишив наш Петро серед членів Просвітньо-церковного хору села Маркови одного із найкращих хорів на усю колишню Підгаєччину: наш хор вийшов першуном на повітовім змаганні просвітянських 46 хорів із усієї Підгаєччини в 1938 році.

Односельчани із села Маркови збережуть пам'ять про покійного Петра Королевича назавжди.

(Марков'яни)

ВБИВСТВО ПРЕЗИДЕНТА...

(Закінчення зі стор. 1)

хливі маніфестації студентів, у наслідок чого військо заарештувало білю 800 осіб.

З неофіційних джерел інформують, що Кім, якому 53 роки життя, відраджував Парка від суворих заходів для здушення руху спротиву в Південній Кореї. Тому він часто попадав в конфлікт з Ча та з іншими членами очолюваної ним служби безпеки Парка.

Негайно після вбивства Парка уряд ЗСА остеріг Північну Корею перед будь-яким встряванням у внутрішні справи Південної Кореї та зарядив стан наглого поготівля для американського війська у Південній Кореї. У неділю, 28-го жовтня, секретар оборони ЗСА Гарольд Бравн подав до відома, що ЗСА вислали два радаром вивінувані літаки до Південної Кореї та зарядили негайне пересунення малої фльотилі, включно з літаконосцем, в околиці корейського півострова.

ПОМЕР СЛ.П. ОЛЕКСА ДЕМЧЕНКО, СОТНИК АРМІЇ УНР

Джерзі Сити, Н. Дж. — Тут, 29-го жовтня ц. р., на 86-му році життя упокоївся в Бозі сл. п. Олекса Демченко, сотник Армії УНР, колишній співпрацівник у Видавництві „Свобода" та довголітній голова Кредитової Кооперативи „Самопоміч" у цьому місті.

Про час і місце похоронів буде подано в оголошенні у наступному числі „Свободи".

У П'ЯТДЕСЯТРІЧЧЯ З ДНЯ СМЕРТИ
бл. п. проф.
РОСТИСЛАВА ЛАЩЕНКА
в катедрі св. Володимира в Ню Йорку
в неділю, 4-го листопада 1979 року
після Служби Божої
буде відправлена
ПАНАХИДА
за спокій Його душі.
РОДИНА

В ДЕСЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ТРАГІЧНОЇ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і ніколи Незабутнього
МУЖА і БАТЬКА
сл. п.
Інж. МИХАЙЛА ХІЧА
ветерана Корейської війни
будуть відправлені
ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ
і ПАНАХИДА
в соборі св. Володимира і Ольги, в суботу, 10 листопада 1979 р., о год. 7:45 ранку, 239 N Oakley Blvd. Chicago, Ill.

ПАНАХИДИ
в катедрі св. Володимира, в неділю, 11 листопада, о год. 12-ій дня, (вул. Cortez і Oakley Blvd., Chicago, Ill.;
в церкві Рождества Пречистої Діви Марії, в неділю, 11 листопада 1979 р., о год. 10 рано в Los Angeles, Cal.
МАРІЯ БІЛИЙ з ДІТЬМИ

В ДЕВ'ЯТУ БЕЗМЕЖНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого та Незабутнього
ЧОЛОВІКА, БАТЬКА й ДІДУСЯ
бл. п. о. каноніка д-ра
ТЕОДОРА БОГАТЮКА
будуть відслужені
ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ
в днях 28-го і 31-го жовтня ц. р.
в КАТОЛИЦЬКИХ ЦЕРКВАХ
в Нюарку, Н. Дж., Сиракюзах, Н. Й., Філядельфії, Па., Чікаґо, Ілл. та Квібек, Канада.
Про молитви за спокій Душі Покійного просять —
ДРУЖИНА, ДІТИ і ВНУКИ

У П'ЯТНАДЦЯТУ, ДО БОЛЮ СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мого Незабутнього
ЧОЛОВІКА
св. п.
ІВАНА ВЕРБЯНОГО
складаю 500.00 (п'ятсот) дол. на Патріярший Фонд.
Дружина — НАДІЯ

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Знайомими, що з волі Всевишнього, несподівано, відійшла у Вічність у Філядельфії, Па. дня 23 жовтня 1979 р. на 90-му році життя, довголітня заслужена учителька в Україні
бл. п.
АННА МАЦЮК ДОЗОРСЬКА
народжена в Озірній, пов. Зборів, Україна.

ПАРАСТАС — у четвер, 25-го жовтня 1979 у похоронному заведенні Насевича, Френклін і Бровн вул., Філядельфія, Па., о год. 8-ій веч.

ПОХОРОН в п'ятницю, 26-го жовтня 1979 р., о год. 9-ій ранку з церкви св. Архистр. Михаїла, Дженкінтовн, Па., на цвинтар у Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку:
сестри — МАРІЯ і ОРИСЯ
брат — ЗЕНОН з родиною
та близькі Приятелі Покійної

Ласкаві пожертви (замість квітів), згідно з бажанням покійної, проситься складати на Патріярший Фонд.

Товариство Українських Інженерів Америки
ділиться болючою вісткою, що 25-го жовтня 1979 року відійшов у Вічність
бл. п. інж.
МИКОЛА ЯРИМОВИЧ
ЧЛЕН—ОСНОВНИК ТУІА І ПЕРШИЙ ГОЛОВА МИТРОПОЛІТАЛЬНОГО ВІДДІЛУ.

Вш. Дружині Покійного та синові д-рові Михайлові, почесному членові ТУІА, складаємо щирі вислови співчуття.

За Управу ТУІА — Відділ Ню Йорк:
МАРІЯ ГОНЧАРЕНКО, голова — ВОЛОДИМИР ПИСАРІВСЬКИЙ, секретар

З великим смутком повідомляю Рідних, Приятелів і Знайомих, що 8-го жовтня 1979 року відійшов у Вічність
мій Найдорожчий ЧОЛОВІК
бл. п.
ІВАН РУДАКЕВИЧ
народжений 6-го жовтня 1900 р., в селі Бучина, учасник Визвольних Змагань у рядах УГА, кол. в'язень польських і совєтських тюрем.

ПОХОРОНИ відбулися в четвер, 11-го жовтня 1979 року з української католицької церкви св. Йосифа на цвинтар св. Миколая в Чікаґо, Ілл.

Залишені в смутку:
дружина — ЛЮБОМИРА
сестра — АННА РУСІНСЬКА з родиною в краю
і Кузени у ЗСА

Бандуристи привітали Папу Івана Павла II

Співає Ансамбль Школи Кобзарського Мистецтва під керівництвом Володимира Юркевича та зі солісткою Лярисою Магун-Гурин.

Бувають в житті моменти, що пам'ятаються все життя. Бувають у світі події, які не сходять із сторінок газет. Бувають в житті хвилини, коли серце мимоволі пришвидшує свій біг. Такими небуденними були дні перебування Папи Івана Павла II на вільній землі Вашінгтона. Це була подія, яка примусила багатьох людей покинути працю, залишити свої бюра, щоб прийти і привітати першого слов'янського Папу у Бостоні, Ню Йорку, Філядельфії і Вашінгтону. А скільки людей дивилися і слухали телевізійні звідомлення про нього.

Ще довго до приїзду Папи до Ню Йорку Школа Кобзарського Мистецтва отримала запрошення виступити в катедрі св. Патрика. Це не вперше виступали молоді бандуристи у цій катедрі, але це запрошення викликало в них ентузіязм і захоплення.

Почалися наполегливі дні підготови. І, ось нарешті, прийшов цей великий день 2-го жовтня. Безмежне море людей. Не тільки п'ята евеню, але й побічні вулиці та всі вікна хмародерів були переповнені глядачами. І, ось серед сотень тисяч народу залунала українська пісня під звуки чародійної бандури, яка була доказом всім, що українські бандуристи плекають рідну культуру, пісню, мистецтво і мову.

Перед бандуристами, на спеціяльному підвищенні, приміщено великий, виконаний катедрою, мистецький плякат: „Українські бандуристи Ню Йорку вітають Папу Івана Павла II". Пісня цього ансамблю, впливаючись поміж юрбу народу, заставляла пригадати Україну, що вона була, є і що вона буде. Співала також солістка Ляриса Магун-Гурин, щоб передати і свій привіт Папі.

Після закінчення концерту молодих бандуристів запрошено до церкви. І вони, один по одному, гордо входили, звернувши увагу своїми чудовими народними одягами. Почалася молитва. Молиться Папа Іван II за мир на землі, за припинення війн. Українські бандуристи моляться за Вільну Україну, за свій рідний край.

Небуденними були дні перебування Папи Івана Павла II на американській землі, небуденними вони були для бандуристів Школи Кобзарського Мистецтва. Для керівників цієї школи Миколи Чорного — адміністратора і мистецького керівника п. В. Юркевича, ці дні були неспокійними, мабуть, і ночами не спали. Але все випало добре.

Слава і тим батькам, які привели дітей до школи, слава і дітям, що вчаться в ній. Слава тому, що всі вони разом плекають рідне українське мистецтво, і популяризують його поміж іншими народами світу.

Василь Попович

Вступайте в члени УНС!

УСПІХИ НАШОЇ МОЛОДІ

Д-р Ірка Лазарчук — нова українська дентистка в Детройті

Д-р Ірка Лазарчук

Приємно нам поділитися з українською громадою доброю новиною, що д-р Ірка Лазарчук успішно закінчила свої дентистичні студії в Мічігенському університеті в Ен Арборі, одержавши диплом доктора дентистики 28-го квітня 1978 року.

Д-р Ірка Лазарчук народилася 16-го грудня 1950 року в Німеччині та є дочкою Романа та мгр Марії (з дому Баран) Лазарчук. Початкову школу закінчила в Детройті в 1964 році з відзначенням, а середню школу Монт Мері Імакулет Академі в Анкестері, Онтаріо в 1968-му році, також з відзначенням. Протягом років, коли вона належала до Пласту, закінчила 9-ту клясу Українського Музичного Інституту в Детройті, належала до Нешенел Саєнс Онор Сосаєті, здобула ряд нагород, в тому з латинської мови. Вона виступала на шкільних музичних концертах, як також брала участь в шкільних спортових змаганнях.

Університетську освіту вона здобула у Вейн Стейт університеті, Детройт, була на Листі Декана і в 1977 році одержала диплом бакалавра з англійської літератури в 1973 році.

Під час дентистичних студій в Ен Арборі, д-р Ірка Лазарчук належала до Українського Студентського Товариства, де була заступником голови, і до Американського Студентського Дентистичного Товариства. Протягом літ вона є членом церковного хору „Боян", тріо „Соняшники" (які виступали на З'їзді „УЛТПА" в Чікаго в 1977 році), та час до часу провадить українську радіову програму. Рівнож належить до Українського Медичного Лікарського Товариства і Американського Дентистичного Товариства.

З кінцем червня 1978 року д-р Ірка Лазарчук почала дентистичну практику в Детройті. Батько її є членом 175-го Відділу Українського Народного Союзу.

Вдача д-р Ірки Лазарчук вказує на те, що вона буде ввічливою до своїх пацієнтів, так як і по-дружньому вона відноситься до свого оточення.

Її батькам належить велике признання і пошана. Сподіємось, що наша колежанка-професіоналістка здобуде якнайкращі успіхи в праці, а також осягне, що дуже важливе — щасливе родинне життя.

Д-р Павло Пундій

6-ий Делегатський З'їзд Братства 1-ої УД УНА в Торонто

Це вперше в Канаді, 13-го жовтня ц. р. відбувся Головний 6-ий Делегатський З'їзд Братства кол. Вояків 1-ої Дивізії, Української Національної Армії. У з'їзді взяли участь 62 делегати, які заступали членів Братства в Австралії, Аргентині, Канаді, Німеччині і ЗСА.

Нарадами проводила Президія З'їзду: Мирослав Бігус — голова, проф. Іван Телюк — заступник і двох секретарів Роман Самотулка та Іван Шостак.

У звітах уступаючого голови Головної Управи, що її очолював протягом двох каденцій д-р Роман Дражньовський, підкреслено, що Братство не замкнулось у своєму гетто, а співпрацює з іншими комбатантськими організаціями, які є об'єднані у Світовій Раді Комбатантів при СКВУ, і зі всіма вдержувало товариські зв'язки та співпрацю.

Найбільше уваги присвячено видавничій діяльності, а саме військовому журналові „Вісті Комбатанта", та видаванню книжок із дивізійною тематикою, а найважливіше збиранню матеріялів до історії дивізії. За останніх дві каденції вийшло три книжки, а саме: „Заграва на сході" — Р. Крохмалюка, де є зібрані матеріяли про діяльність Військової Управи, друга книжка „Ріміні" — 1-ий Збірник, впорядкований Всеволодом Будним. В цьому Збірнику подано матеріяли про перебування 1-ої Дивізії в полоні за дротами, в Італії біля містечка Ріміні та збірник за редакцією Олега Лисяка „Бій під Бродами".

Під час своєї каденції Братство зазнало болючі втрати. В цьому році померли два генерали, а саме сл. п. генерал-полковник Павло Шандрук, командир Української Національної Армії і сл. п. генерал-поручник Михайло Крат, командир 1-ої Дивізії УНА. З-поміж членів Головної Управи відійшли: В. Керод, полковник, П. Силенко, сот., С. Гуляк і інж. С. Шепарович. Крім цього відійшло багато побратимів, про відхід яких повідомляють „Вісті Комбатанта".

Головна Управа займала становище в обороні переслідуваних на рідних землях, а головно провідників руху спротиву. Використовувано також кожну нагоду допомогти нашому Патріярхові Блаженнішому Йосифові, в його змаганнях за Помісність Української Католицької Церкви.

За останні дві каденції члени Президії Головної Управи, були вибрані із ЗСА, а на цьому з'їзді Президію вибрано з канадців.

До Головної Управи ввійшли: д-р Мирослав Малецький — голова, Роман Данилюк — 1-ий заступник, Богдан Підгайний — 2-ий заступник, Остап Сокольський — секретар, Роман Колісник — секретар, Андрій Коморовський — референт фінансів, Роман Кобрин — організаційний референт, Мирослав Бігус — видавничий референт, Роман Гацький — референт преси, Василь Верига — референт музею і архіву, Всеволод Будний, Роман Припхан, Роман Самотулка і Лев Бабій — вільні члени; до Контрольної комісії ввійшли: д-р Роман Дражньовський — голова, Богдан Кальба і Володимир Мотика — члени; Товариський суд: Іван Скіра, Евген Логаза і Богдан Співак.

Делегатський З'їзд отримав коло 70 привітів, від різних наших організацій і церков.

Після нарад відбувся бенкет з мистецькою програмою, в якому взяло участь багато представників наших організацій, членів Братства і гостей. Головними промовцями на бенкеті були: новообраний голова д-р Мирослав Малецький, який у своїй промові накреслив ціль і завдання Братства. Опісля промовляв генерал канадської армії Степан Андруник, про теперішній стан канадської державної оборони. Останній з промовців генерал Петро Григоренко, голова Української Гельсінкської групи і правозахисного руху, проаналізував теперішній стан в Україні.

У мистецькій частині брали участь: квартет „Любисток", скрипаль Андрій Васильченко і дивізійний хор „Бурлака" під керівництвом Олега Хмеля. Українським гимном закінчено 6-ий Делегатський З'їзд Братства.

Підсумовуючи це все, здається, що жадна організація, жадна частина суспільства, так добре не здає собі справи, що значить співпраця, конечність згоди, жертвенність для добра батьківщини, як це водиться між вояками. Найкращим приміром може послужити Братство дивізійників, де від років, як повище сказано, не проповідують, а практикують на ділі. Було б помилково думати, що це можна обмежити тільки до нашої Дивізії. Не припадок, що в світі, як заходить пекуча потреба, військовики найбільше жертвують своїм здоров'ям включно зо життям і стають на ті тяжкі пости, де часто інші люди не можуть зробити ніякого прогресу.

Іван Шостак

Відзначення 75-ліття д-ра Антона Жуковського у Детройті

Дня 29-го вересня ц. р. відбувся один із тих ювілеїв, де присутні спонукані лише щирим, ненакиненим переконанням вартости і заслуг Ювілята, приходять громадно, щоби висловити свою пошану і признання людині, що протягом свого життя давала постійно докази відданости своєму народові, яка проявлялася в важливій і корисній праці.

Із великою старанністю досліженої біографії д-ра Антона Жуковського, проведеною відомим письменником Юрієм Тисом-Крохмалюком ясно виявлявся факт, що почавши від шкільної лавки аж до теперішньої хвилини, праця для свого народу все брала верх понад особистими чи родинними потребами. У відомих обставинах перед Другою світовою війною не оминула його Береза Картузька, добровільно пішов до І-ої Української Дивізії і ще досьогодні оповідають вдячні вояки, як відважно і рішуче він вставлявся за ними перед німецькими військовими властями.

На еміграції, відомий клич, що кожен з нас повинен стати амбасадором української справи стала його дивізою і рушійною силою його широкої суспільної і політичної праці. Його знання, такт та джентелменська поведінка з'єднують йому в стейті його перебування приятелів серед високо поставлених американських політичних діячів. Збагнувши швидко, що найкращою дорогою нав'язати з ними контакт — це включитися в їхнє політичне життя, він стає членом республіканської партії і її провідників засипає меморандами, заявами та висвітленнями про сучасний стан та положення України. Хоча ті зв'язки закріплені в далекому від нас стейті Північної Дакоти, який він залишив вже доволі давно, вони все ще живі, доказом чого численні привіти від високих достойників, які наспіли на цей ювілей. Федеральні сенатори Н. Янг та К. Бурдік, губернатор А. Лінк, двох конгресменів, голова стейтового лікарського товариства згадують його тепло і похвально у своїх листах. Голова УККА Північної Дакоти п-і А. Палалюк заявила, що основи зорганізованого суспільного життя, які він там поклав, очолюючи цю організацію протягом 24-ох років — тривкі та є дальшим рушієм українського життя в цьому стейті. Переселившись до Детройту, він відразу включається в громадське життя і під сучасну пору очолює один Відділ УККА. Не зводячи, однак, очей із ширшого горизонту, він, на якийсь час стає віцепрем'єром в УНРаді, де очолив ресорт пропаганди.

Д-р Антін Жуковський

Нічого дивного, що на цей ювілей наспіло майже 50 привітів. Найбільш цінними та зворушливими були для нього побажання нашого Патріярха, Кардинала Йосифа. Пам'ятав про нього також Владика Габро як також багато наших визначних громадян та центральних і місцевих організацій. Згадати б тільки Централі Українського Конгресового Комітету Америки та Комітету Українців Канади, Управу Українського Лікарського Товариства Північної Америки, Крайову Пластову Старшину та Крайову Управу Братства Першої Української Дивізії. Маестро Едвард Козак вшанував його грамотою, де вільним віршем, у формі народної думи, з питомим йому гумором оспівав його життя. Христина Липецька, в супроводі Марії Лісовської полонила присутних трьома оперовими аріями, в першій мірі арією з „Мадам Батерфляй" Пуччіні, своєю інтерпретацією та блиском свого дзвінкого голосу.

Зворушений цими виявами признання і пошани д-р Жуковський подякував усім присутнім за таку милу і неочікувану зустріч. Присутні отці, о. С. Сабол і о. І. Лотоцький почали і закінчили цей приємний вечір молитвою.

Коло приятелів д-ра Жуковського, а іменно: маестро Е. Козак, інж. В. Колодчин, п-і Б. Лончина, мгр В. Баран, п-і З. Василькевич, п-і Л. Колодчин, мгр Р. Дигдало, п. М. Трешневський та д-р М. Юзич були ініціяторами цієї зустрічі. Сцену прикрашував дружній шарж роботи Е. Козака. Цілим вечором провадив інж. В. Колодчин.

Крім усіх цих вищеперелічених приналежностей до різних товариств, організацій і установ, д-р Антін Жуковський є членом 472-го Відділу УНСоюзу.

Володимир Баран

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ІВАН ФУРЕК, член УНС Відд. 361 Т-ва Дністер, в Ню Йорку, помер 10 серпня 1979 р. на 84-му р. життя. Нар. в Україні; членом УНС став 1918 р. Залишив у смутку сестру Анну і брата Теодора та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 14 серпня на цвинтарі Мавнт Олівет в Маспет, Л. Ай., Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
С. Чума, секр.

ПЕТРО СТРИЖОВЕЦЬ, член УНС Відд. 191 св. Миколая в Трой, Н. Й., помер 1 вересня 1979 р. на 76-му р. життя. Нар. 1902 р. на Волині, Україна; членом УНС став у 1960 р. Залишив у смутку рідню в Україні та сестру пані Беуш у Канаді. Похорон відбувся 4 вересня 1979 р. на цвинтарі в Торонто, Канада.

Вічна Йому Пам'ять!
Р. Колодій, секр.

ЕМІЛІЯН ДРАЖНОВСЬКИЙ, член УНС Відд. 153 ім. Л. Мищуги у Філядельфії, помер 6 вересня 1979 р. на 74-му р. життя. Нар. в Чорткові, Україна; членом УНС став 1959 р. Залишив у смутку дружину Анну, сина Андрія та ближчу і дальшу родину в Америці і Україні. Похорон відбувся 10 вересня 1979 р. на цвинтарі св. Марії у Факс Чейс, Філядельфія, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Управа